

Alumni-podcast: Rohkeasti hakemaan tehtäviin! - Haastattelussa Anne Kauppi

Onko sukupuolella väliä työelämässä? Alumnipodcastissa toimittaja Maryan Abdulkarim haastattelee Oamkista valmistuneita naisia. Tässä jaksossa haastatteluvuorossa on Anne Kauppi. Hän on opiskellut Oamkissa liiketalouden puolella esimiestyötä ja henkilöstöosaamista.

Podcast on tuotettu NAU -Naiset tasa-arvoisesti uralle -hankkeessa, jossa Oamk on mukana. NAU-hankkeen tavoitteena on edistää naisten tasa-arvoista työelämään siirtymistä ja uralla etenemistä. Hanketta rahoittaa Euroopan sosiaalirahasto ja rahoituksen on myöntänyt Pohjois-Pohjanmaan ELY-keskus.

[musiikkia]

MARYAN ABDULKARIM:

Tervetuloa Alumnipodcastin pariin. Minä olen Maryan Abdulkarim ja toimitan tätä podcastia. Sukupuolelleen epätyöllisillä aloilla opiskelevat saattavat olla ainokaisia koulutusohjelmassaan. Naiset tasa-arvoisesti uralle eli NAU! -hanke pyrkii luomaan korkeakoulutukseen ja työelämään pysyvää kulttuuria, joka mahdollistaa rakenteellisesta tasa-arvosta keskustelemisen ja siihen liittyvien ongelmien korjaamiseen. Tässä sarjassa keskustellaan Oulun ammattikorkeakoulun kanssa heidän koulutus- ja työpoluistaan.

ANNE KAUPPI:

Mä olen Anne Kauppi ja toimin Sarasella. Mun titteli on tällä hetkellä Development Experience Lead. Ei varmaan hirveästi kerro, mitä sellaiseen tehtävänimikkeeseen kuuluu, mutta lyhykäisyydessään toimin muutosturvapuolella ja valmennuksien parissa ja virtuaalisten sisältöjen ja valmennussisältöjen parissa. Tämä on lyhykäisyydessään ehkä sitä, mitä teen ja osallistuja- ja asiakaskokemuksen kanssa paljon tehdään töitä. Kuuntelemme mitä meidän osallistujamme ja asiakkaamme toivovat ja pyrimme sitten palveluillamme vastaamaan siihen, mitä he haluavat.

MARYAN ABDULKARIM:

Kuulostaa hyvältä. Sä tulit sanoneeksi aika paljon, mutta mä olen edelleen silleen, mutta mitä sä teet? [naurahtaa]

ANNE KAUPPI:

[naurahtaa] Se on tosi hyvä kysymys. Jos mä kuvailen mun työpäivääni, se ehkä avaa varmaan kaikista parhaiten sitä, mitä mä teen. Mä olen tosi paljon yhteyksissä meidän osallistujien kanssa, jotka kuuluvat meidän muutospalveluiden osallistujiin. Mä keskustelen heidän kanssaan heidän tilanteistaan ja ohjaan heitä eri paikkoihin meidän Sarasen palveluissa. Mä autan meidän virtuaalisten palveluiden kanssa meidän osallistujamme. Sitten mä olen mukana meidän valmennustilaisuuksissa, ryhmävalmennuksissa ja autan meidän osallistujiamme niiden kautta ja kehitän sitten virtuaalisia sisältöjä. Ne ovat oikeastaan mun päivittäisiin työpäiviin kuuluvaa settiä. Mutta ennen kaikkea

osallistujalähtöistä tekemistä. Mun sydämen asia on auttaa kaikkia meidän osallistujia. Mutta se mun tekeminen, mikä tällä hetkellä on, niin se on mulle tosi tärkeää.

MARYAN ABDULKARIM:

Miten sä olet päätenyt tähän hommaan?

ANNE KAUPPI:

No mä itse asiassa kuulin ensimmäistä kertaa työnantajasta, kun mä tulin ammattikorkeakouluun opiskelemaan. Mä tulin opiskelemaan mun entisen työnantajani irtisanomiskeissien kautta eli YT:t oli päällä. Itse sitten mietin, että no ei vitsi mitähän sitä tekisi nyt isona. Sitten mä lähdin opiskelemaan ja mun luokkatoverini oli töissä silloin Sarasella. Sitten mä kysyin, että minkälaista duunia sä oikein siellä teet. Hän sitten kertoi lyhykäisyydessään, mitä hän siellä tekee ja oli sitten mukana tämmöisissä rekrytoivissa koulutusohjelmissä. Mä olin sitten, että ei vitsi, että onpa aika siistin kuuloista hommaa, että tuossa aidosti näkee sen työn merkityksellisyyden, mitä itse kyllä arvostan tosi paljon. No ei siinä mitään. Sitten tämä mun luokkatoveri oli lähtemässä sieltä yrityksestä pois ja mulla oli tilaisuus sitten hakea tuota harjoittelupaikkaa koulun kautta. Ensin en päässyt sisälle, mutta sitten myöhemmin sain puhelun ja kutsun haastatteluun. Niin sinne sitten päädyin koulun kautta. Se on se tie, miten löysin tuonne. Mutta en ollut aikaisemmin törmännytään koko yritykseen, mutta toki mulla ei ollut silloin vuosiin ollut tarvetta ehkä katsoakaan sillä tavalla muualle entisen työnantajani palveluksessa. Mutta olen hyvin onnekas, että päädyin opiskelun kautta sitten Saraselle duuniin.

MARYAN ABDULKARIM:

Niin sä olet opiskellut Oulun ammattikorkeakoulussa. Mitä sä opiskelit?

ANNE KAUPPI:

Mä opiskelin esimiestyön ja henkilöstöhallinnon tutkintoa. Siitä mä valmistuin nyt 2021 keväällä.

MARYAN ABDULKARIM:

Okei eli sun opiskeluajoistasi ei ole niin pitkä aika.

ANNE KAUPPI:

No ei, ei ole hirveän pitkä aika. Toki se hirveän nopeasti näin jälkikäteen kuulostaa tai muistuu vielä, että se meni nopeasti. Mutta kyllä mä silloin tein tosi pitkään yhdessä työn ohella sitä tekemistä, niin kyllä siinä oli vielä puurtamista. Mutta sitten jäin loppuvaiheessa opintovapaalle ja sitten harjoitteluihin ja näin. Sitten se ura sitten sieltä irtaantui muualle.

MARYAN ABDULKARIM:

Miten sä päädyit nimenomaan Oulun ammattikorkeaan opiskelemaan?

ANNE KAUPPI:

No kyllä se on ihan, kun näin aikuisiällä opiskelee ja perhe ja talot ja tällaiset on paikkakunnalla eikä sitä vaihtoehtoa muualle ollut sitten lähteä siinä vaiheessa. Tämäkinhän oli silloin, kun mä aloitin, niin monimuoto-opiskelua. Se verkko-opiskelu oli yksi osa-tekijä, mutta toinen osa oli sitten kyllä läsnäolo-opiskelu. Niin se oli Oulun ammattikorkeakoulussa kaikista helpoin. Nykyään sitä pystyy suorittamaan jo ihan pelkästäänkin verkko-opintoina. Kyllä se oli semmoinen luonteva paikka sitten Ouluun jäädä.

MARYAN ABDULKARIM:

Millainen opiskeluaika oli sinulle?

ANNE KAUPPI:

Se oli moninainen siellä, mutta toki siihen vaikutti sitten niin paljon omat henkilökohtaiset elämäntilanteet. Siellä oli se työpaikka vielä pyöri siinä ja pieni lapsi ja perhe-elämä ja harrastukset. Kyllä iltaopiskelut ja yömyöhään tehdyt tehtävät välillä vähän verottivat, mutta en mä kadu sitä päivääkään. Kyllä se oli selkeä näkemys mulle, että osaamista pitää kehittää ja päivittää. Se oli kyllä kaiken sen arvoista. Sitten kun jossain kohtaa päätin onneksi jäädä kokonaan pelkästään opintovapaalle, että sitten mä pystyin keskittymään pelkästään opiskeluun, niin sehän oli ihan tosi loistavaa aikaa. Mutta kyllä mä muistelen lämmöllä ja olen kyllä hakenutkin uudelleen opiskelemaan, että ei ole katastrofaalisia fiiliksiä jäänyt sitten sieltä ajalta.

MARYAN ABDULKARIM:

Ai siis sä ajattelet nyt uudestaan opiskella?

ANNE KAUPPI:

Joo. Mä hain ammatilliseen opettajakorkeakouluun.

MARYAN ABDULKARIM:

Okei eli susta tulisi sitten seuraavaksi opettaja.

ANNE KAUPPI:

Niin toivottavasti tai sitten voisin ainakin hyödyntää sitä nykyisessäkin työssäni. Ei ole koskaan yhtään huonoa opiskella sitten lisää.

MARYAN ABDULKARIM:

Tässä hankkeessa mietitään just tätä, miten työelämä tahtoo olla aika segregoitunutta ja opintopolut ja näin. Niin onko sulla kokemusta työelämän varrelta tai opiskelua ajoilta, että sukupuoli olisi jollain tavalla noussut esiin joko positiivisena tai negatiivisena asiana?

ANNE KAUPPI:

No ei. Mä olen varmaan ollut sillä tavalla aika hyvässä asemassa tai semmoisessa yrityksessä töissä, että ei ole noussut mitään negatiivisuutta tai, että olisin törmännyt mihinkään epätasa-arvoiseen kohteluun tai tilanteisiin. Mutta tokihan nykyisessä työssä, kun puhutaan ihmisistä ja yrityksistä, jotka mahdollisesti vähentävät työntekijöitä, niin tokihan tällaisia keskusteluja käydään sitten näissä asiakaskohtauksissa. Saatetaan joskus vaikka miettiä, että olenko joutunut irtisanotuksi, koska olen tämänikäinen tai näin. Mutta en mä ole itse kokenut kyllä mitään sellaista kohtelua tai tilanteita tai olisin havainnut missään opiskeluni tai työurani aikana.

MARYAN ABDULKARIM:

Ovatko sun, jos miettii alaa, mihin sä olet nyt päätenyt ja mitä sä teet ja mistä sä olet nyt aika innostuneen oloinen, niin onko siinä aika tasaisesti eri sukupuolia vai näkyykö yksi sukupuoli vahvemmin edustettuna kuin toinen?

ANNE KAUPPI:

Ei kyllä se on hyvin tasapuolisesti. Kyllä meillä on ihan johtoryhmästä lähtien molempia sukupuolia. Ei ole mitään enkä ole koskaan ajatellutkaan asiaa, että se olisi mitenkään toiseen puoleen enemmän kallistuvaa. Ihan samalla tasolla kyllä mennään ja olen päässyt tekemään tehtäviä. Mulla on paljon ihmisiä työkavereina, jotka ovat tehneet pitkään tai ovat käyneet eri kouluja tai ovat eri maista lähtöisin, niin ei ole kyllä ollut koskaan mitään semmoista fiilistä, että tässä ei mentäisi ihan niin kuin pitäisi.

MARYAN ABDULKARIM:

No mikä oli sun unelma-ammattisi, kun sä olit pieni?

ANNE KAUPPI:

No se oli itse asiassa opettaja. Se oli opettaja, mutta sitten mä jäin vähän kiinni edellisessä työpaikassani. Niin mä olin vain käymässä siellä, mutta siellähän se 15 vuotta vähän niin kuin hurahti. Siinä jotenkin toki mä rakastin kyllä sitäkin työtä, mutta sitten aika ja elämä ja työkuulttuuri muuttuivat niin kovasti, että tilanne sitten tuli siihen pisteeseen, että piti miettiä ihan jotain muuta. Mutta toisaalta mä nyt jälkikäteen mietin sitä, että se oli itselle ehkä onnenpotku sitten kuitenkin. Tavallaan se tilanne tuli, vaikka eihän se siinä hetkessä tuntunut oikein mainiolta. Mutta kyllä näin jälkikäteen mietittynä, niin ilman tavallaan sitä sysäystä, niin en mä varmaan tässä olisi.

MARYAN ABDULKARIM:

Kun sä lähdit opiskelemaan siinä tilanteessa, kun oli YT:t päällä ja piti miettiä, mitä seuraavaksi. Menit opiskelemaan Oulun ammattikorkeakouluun työn johtamista ja esihenkilökoulutusta. Mikä sun visio oli silloin ennen kuin tämä sun opiskelukaverisi vinkkasi sulle tästä toisesta duunista? Oliko sulla joku plan mielessä, että mä opiskelen tämän ja sitten mä rupean tekemään tätä?

ANNE KAUPPI:

No siis kyllä silleen oli, että kun mä olen tehnyt esihenkilötehtäviä edellisessä duunissa, niin tein sen reilu 10 vuotta. Ja kyllä mä sitten ajattelin, että jos mä muualle haen töihin, niin kyllä se tutkinto on silti hyvä siellä olla mukana, vaikka sitä työkokemusta olisi karttunut jo useampia vuosia. Koska se osaamisen päivittäminen on niin tärkeää ja jatkuva oppiminen on tosi tärkeää nykyään työmarkkoilla. Kyllä tavallaan se oli itselläni lähtökohta, että mä voin hakea sitten muuallekin töihin ja se painaa varmaan siellä CV:ssä ihan kivasti työkokemuksen lisäksi. Kyllä mä ensin ajattelin, että saman tyyppisiin tehtäviin mahdollisesti suuntaudun, mutta se sitten matkalla vähän muuttui se ajatus. Mutta se oli se lähtökohtainen ajatus siitä tekemistä.

MARYAN ABDULKARIM:

Se on totta, että tänä päivänä työnantajienkin tarpeet muuttuvat, niin silloin pitää päivittää. Mä mietin, että jos sä olet toiminut niin pitkään kuitenkin esihenkilöroolissa ja sitten sä lähdet opiskelemaan, niin tuliko mitään uusia ulottuvuuksia opintojen aikana siihen työhön?

ANNE KAUPPI:

Siis tuli joo. Siis kyllä ehdottomasti ja kyllähän se niin on, että kun sä opiskelet ihmisten kanssa, että se on semmoista vuorovaikutteista. Eihän se opiskelu ole pelkästään sitä, että kuunnellaan opettajaa, vaan että siellä tehdään tutkimustyötä ja käydään keskustelua ryhmän ja luokatovereiden kanssa. Niin kyllä niitä oivalluksia tuli hyvinkin paljon, että aivan että tälleenhän olisin voinut ehkä mahdollisesti toimia silloin omassa roolissani. Mutta kyllä siellä on myös sitten ihan paljon semmoista lakitestiäkin, mitä ei välttämättä ehkä tullut niin aktiivisesti sitten siinä työssä ihan syvälle mentyä lukemaan. Toki tämmöiset peruseriaatteet ja työläinsäädännöt ja tekstit ja tämmöiset hanskassa, joo. Mutta tavallaan sitten, kun lähdetään siitä vielä miettimään niitä keissejä, että no entä jos sattuu näin, niin mitä sitten? Tai sitten lähdetään vähän eri kulmasta niitä katsomaan, niin vähän työantaja-työntekijä kulmilla, niin kyllä se opetti tosi paljon. Mutta kyllä se paljon se muiden ihmisten läsnäolo ja keskustelut ja kokemukset, koska siellä oli paljon ihmisiä, jotka olivat tehneet vaikka pitkään kanssa esihenkilötyötä tai sitten olivat vasta hakeutumassa. Oli eri ikäistä porukkaa siellä ryhmässä, niin kyllä se toi tosi paljon oppia siihen alaan ja alueeseen, mitä siinä hetkessä opiskeltiin.

MARYAN ABDULKARIM:

Kauanko sulla meni opinnoissa?

ANNE KAUPPI:

No siis mulla meni vähän lyhennetty aika. Toki mä sain vähän hyväksi luettua noita työn kautta, että kaksi ja puoli vuottako mulla nyt meni sitten tässä.

MARYAN ABDULKARIM:

Miltä tuntui opiskelun ja perhe-elämän yhdistäminen? Kun puhutaan tosi paljon työn ja perhe-elämän yhteen sovittamisesta, mutta jotenkin harvassa ovat ne keskustelut siitä, että miten opiskelu ja perhe-elämä yhdistyvät. Kun on yhä enemmän vanhempia, jotka sitten kouluttautuvat, joko päivittävät osaamistaan tai hankkivat ensimmäistä tutkintoaan.

ANNE KAUPPI:

Kyllä siinä sai kalenteri olla tosi kovasti mukana. Toki jokainen palanen siellä aina jousti jonkin verran. Tavallaan tietenkin sitten se mun lähitukiverkkoni siinä auttoi tosi paljon. Kun mä olin iltakoulussa tai iltaopiskelin, niin silloin mä tarvitsin jonkun ihmisen, joka sitten hoiti pienokaista. Kyllä se kalenterin kautta joutui moni mun ympärillä elämään ja vähän sitoutumaan siihen tekemiseen. Vanhempani ovat saaneet olla lapsen vahtina monena iltana, mutta kyllä se vaan sitten jotenkin sieltä aina lutviutui. Mulla oli ihan semmoinen fyysinen kalenteri silloin ja mä sinne laitoin, että milloin oli lapsen harrastukset, milloin omat ja milloin mä olen minkäkin työvuoron ja milloin on koulua. Jos menee jokin päällekkäin, niin miten priotaan sitten. En sano, että se mitenkään helpoimmasta päästä on, mutta eihän se nyt kuitenkaan kestä ihan loppuelämää sekään hetki. Mä otin sen asenteen vaan siihen, että no se on kahdesta kolmeen vuotta ja kyllä se siitä sitten alkaa helpottaa. Kyllä se kalenterointi on meikäläisen vinkki.

MARYAN ABDULKARIM:

Suosittelko sä koulutusta muille vastaavassa tilanteessa oleville?

ANNE KAUPPI:

Kyllä mä suosittelen. Siellä on kuitenkin niin paljon mahdollisuuksia auki, että mä kyllä suosittelen sitä osaamisen ja vaikka sä olisit tehnyt sitä työtä pitkään samalla alalla, niin kyllä se osaamisen päivittäminen on aina tosi tärkeää. Ihan omaakin itseäni ajatellen, niin mä jopa ehkä mietin, että miksi olin niin hölmö enkä tehnyt sitä aikaisemmin. Mutta ei se vaan tullut jossain kohtaa edes mieleen, että voisi miettiä jotain. Tai ehkä sitä mietti, että no mitäs sitä joskus haluaisi tehdä isona työkseen, mutta ei vaan sitä sysäystä koskaan siellä sitten oikein tullut.

MARYAN ABDULKARIM:

Kun sä mainitsit, että välillä voi tulla yhteydenottoja ihmisiltä, jotka pohtivat, että missä määrin heidän sukupuolensa tai ikänsä liittyvät siihen, että ollaan irtisanomassa tai jotenkin joudutaan siihen prosessiin, että työnantaja pärjää ilman sua. Niin miten tuommoisissa

tilanteissa voi tukea sitä ihmistä? Tai onko se aina selkeätä, et se nimenomaan johtuu näistä tai että se ei johdu näistä vai?

ANNE KAUPPI:

Ei. Kyllähän ne taustatekijät ovat aina yrityksissä ihan omanlaisiansa. Mä en ole törmännyt kyllä nyt yhden yhtään kertaa sitten aidosti oikeasti siihen, että no ei se johtuu nyt tästä iästä tai sukupuolesta se, että nyt näin tapahtuu. Kyllä se on se muutoksen kohtaaminen ja sen läpikäyminen on se ensimmäinen steppi, että käydään sitä keskustelua, ajatusten vaihtoa. Kyllähän mä itsekin muistan just omassa tilanteessa, kun ensimmäistä kertaa YT:hin jouduin, niin kyllä niitä kysymyksiä heräsi. Mä mietin, että miksi minä ja mitä mä olen tehnyt väärin tai olenko mä jotenkin erilainen, että mä olen nyt tässä tilanteessa. Se on vaan valitettava tosiasia, että on vaan katsottava se tilanne siinä hetkessä läpi ja sitten jossain kohtaa tuella suunnattava eteenpäin. Harmillisesti sitä jäädään välillä sitten ehkä miettimäänkin yksin liian pitkään. Kyllä mä siihen kannusta, että vertaistukea ja keskusteluapua sitten kyllä tämmöisessä tilanteessa. Minun kokemukseni mukaan, mitä nyt olen kerennyt töissä olla, niin uusia urasuunnitelmia, jotka ovat sitten ihmisille etsitty ja katsottu ja niitä uusia mahdollisuuksia on siellä syntynyt, niin aina kun niihin alkulähteen tai alkutilanteen ajatuksiin palataan, niin kyllä suurin osa on sitten sanonut, että kyllä se ajatus oli tosi semmoinen, tietenkin kun tunteet monesti niin paljon ohjaavat sitä ajatusta, niin käsittely on siinä hetkessä tosi tärkeää, että siitä päästään sitten ylös ja eteenpäin.

MARYAN ABDULKARIM:

Se on kyllä tärkeää, että pitää kuitenkin elämän jatkua ja pitää sitten miettiä sitä seuraavaa askelta, että mitä tekee. Miten sitten, että ovatko työnantajat nyt paremmin kartalla siitä, että kun meillä on jo jonkun aikaa ollut yhdenvertaisuus ja tasa-arvosuunnitelmia isommissa organisaatioissa ja sitten lainsäädäntö toki sanelee, että syrjintä on ehdottoman kiellettyä. Niin mikä on sun käsitys, että tietääkö työnantajat nykyään paremmin nuo syrjintäperusteet ja että ei kannata lähteä sille tielle?

ANNE KAUPPI:

Joo, kyllä. Sitten kun monessa yrityksessä ja organisaatiossa ihan perehdytyksessä jo käydään tätä asiaa. Se on minusta hyvä, että tähän asiaan on nostettu semmoista framia, että käsitellään näitä teemoja, koska se on ollut ehkä semmoinen tabu, jos miettii vaikka muutamia vuosia sitten tai muutamia vuosikymmeniä sitten. Kyllä se on ihan eri tilanne tällä hetkellä yrityksissä. Olen ollut isommassa yrityksessä ja pienemmässä yrityksessä, niin ei itselle ainakaan ole tullut semmoista vastaan, että olisi ollut joku tilanne, että jaa okei no tässä tehtiin nyt tämän takia tämmöinen päätös tai tämä henkilö palkattiin tähän työhön, koska... Sillä tavalla itsellä on ollut kyllä kokemukset semmoisia, että ei ole ollut merkitystä. Kyllä se on niin, että ethän sä työnantajakuvana halua tai uskoisin näin, että et halua kyllä antaa semmoista kuvaa, että hei meillä tehdään päätökset tämmöisen perusteella.

MARYAN ABDULKARIM:

Eli rohkeasti vain hakemaan tehtäviin, mitkä saattavat tuntua, että tuolla on vain miehiä tai tuolla on vain naisia, niin voi silti hakea vaikkei kuuluisi siihen porukkaan.

ANNE KAUPPI:

Kyllä todellakin ja itse ainakin olen saanut semmoisia palautteita sitten, vaikka aikaisemmilta työkavereilta, joiden kanssa olemme edelleenkin tekemisissä, niin he ovat jopa suuntautuneet semmoisille alueille, missä on useasti vaikka ajatellaan, että siellä on miesvoittoista porukkaa. He lähtevät sille puolelle ja ei ole mennyt kauaa, kun he ovat vähän aikaa koulua käyneet, niin saman tien työllistetty. Tavallaan mä toivon, että ihmiset eivät mieti just sitä sen takia, että okei mä en voi mennä nyt tuonne, koska tuolla nyt ei ole hirveästi vaikka naispuolisia työntekijöitä tai ihmisiä tai mä en voi hakea tuonne, koska mä olen tämän ikäinen. Vaan just päin vastoin, että kääntäisi sen mindsetin sitten toisin päin. Ehdottomasti mä voin hakea, koska mä olen juuri tällainen. Niin että mä voin lähteä etenemään ihan mihin mä haluan.

MARYAN ABDULKARIM:

Erittäin hyvä neuvo, kiitos. Mä luulen, että myös kun nyt on tullut enemmän tutkimustietoa siitä, että mitä moninaisempi työjoukko niin sitä paremmin yritys menestyy. Niin yritykset alkavat huomaamaan, että jos heiltä puuttuu tiettyä sukupuolta tai ikää, niin silloin se on vahvuus sille yritykselle ottaa sellaisia tekijöitä messiin, että tulee moniulotteisempaa ajattelua ja tuottavuus lisääntyy,

ANNE KAUPPI:

Just näin, koska kokemukset ovat rikkaus. Kun on pitkiä työuria takana ja on eri-ikäisiä henkilöitä ja on tehty erilaisia tehtäviä, niin ne kokemukset kasvattavat niin paljon sitä työyhteisöä ja sitä tekemistä. Hyvä esimerkki on itsellä tosi monesta palaverista, missä olen käynyt keskustelua ihan semmoisesta asiasta, että joo no kyllä tästä varmasti tiedän. Mutta sitten, kun mä kuuntelen henkilöä, joka kertoo omista kokemuksistaan, että hän on tehnyt tätä työtä vaikka viimeiset 30 vuotta, niin antaahan se pikkuisen eri ulottuvuutta sitten siihen omaankin ajatusmaailmaan. Kyllä se vaan on tosi rikkaus, että siellä on hyvin moninaista se porukka.

MARYAN ABDULKARIM:

Kyllä. Hei mulla ei ole enempää kysymyksiä. Onko sulla vielä jotain ajatuksia, mitä haluat jakaa?

ANNE KAUPPI:

Rohkeasti vaan hakemaan ja osaamista kehittämään. Kyllä kannattaa aidosti ja rohkeasti lähteä tavoittelemaan niitä unelmia, että ei muuta kuin menoksi vaan.

MARYAN ABDULKARIM:

Hei kiitos tosi paljon, Anne. Oli oikeasti ilo saada sinut tähän keskusteluun jakamaan sun kokemuksia ja ajatuksia.

ANNE KAUPPI:

Kiitos.

[musiikkia]